

VILJARINTAMALLA

*Keskustelusta Punaisten professorien instituutin,
Kommunistisen Akatemian ja Sverdlovin yliopiston
oppilaiden kanssa toukokuun 28 pnä 1928*

Kysymys. Mitä on pidettävä perusseikkana vaikeuksissamme viljakysymyksessä? Miten näistä vaikeuksista voidaan selviytyä? Mitä johtopäätöksiä on tehtävä näiden vaikeuksien johdosta teollisuutemme kehitysvauhtiin nähden yleensä ja varsinkin kevyen ja raskaan teollisuuden välisen suhteen kannalta?

Vastaus. Ensi näkemältä voisi näyttää siltä, että viljavaikeutemme ovat satunnaisia, ainoastaan huonon suunnittelun tulos, ainoastaan tulos useista talouslaskelmissa tehdyistä virheistä.

Mutta niin voi tuntua vain ensi näkemältä. Itse asiassa vaikeuksien syyt ovat tässä paljon syvemällä. Siitä ei voi olla epäilystäkään, etteivätkö huono suunnittelu ja talouslaskelmissa tehdyt virheet olisi tässä huomattavana tekijänä. Mutta kaiken selittäminen huonosta suunnittelusta ja satunnaisista virheistä johtuvaksi merkitsee lankeamista mitä karkeimpaan virheeseen. Olisi virhe väheksyä suunnittelun osaa ja merkitystä. Mutta vieläkin suurempi virhe olisi liioitella suunnitelmallisuuden merkitystä ja luulla, että olemme jo päässeet sille kehitysteelle, jolloin on mahdollista suunnitella ja säännöstellä kaikkea.

Ei pidä unohtaa sitä, että niiden ainesten ohella, joihin suunnittelumme vaikutus ulottuu, on kansantaloudessamme vielä muita aineksia, joihin ei suunnittelu vielä toistaiseksi tehoa, ja vihdoin on meillä vihamielisiä luokkia, joista ei voida selviytyä pelkästään valtion suunnittelun avulla.

Tämän vuoksi olen sitä mieltä, että ei saa käsittää kaikkea pelkäksi sattumaksi, suunnitteluvirheeksi j.n.e.

Missä siis on vaikeuksiemme pohja viljarintamalla?

Viljavaikeuksiemme pohja on siinä, että tavaraviljan tuotannon lisääntyminen tapahtuu meillä hitaammin kuin viljan tarpeen lisääntyminen.

Teollisuus kasvaa. Työläisten lukumäärä kasvaa. Kasvavat kaupungit. Ja vihdoin kasvavat myöskin teknillisen raaka-aineen (puuvillan, pellavan, sokerijuurikkaan y.m.) tuotantoalueet, jotka vaativat tavaraviljaa. Kaikki tämä johtaa viljan, tavaraviljan kysynnän nopeaan lisääntymiseen. Mutta tavaraviljan tuotanto kasvaa hirveän hitaasti.

Ei voida sanoa, että valtion hallussa olevaa hankinnoilla saatua viljaa olisi meillä tänä vuonna vähemmän kuin viime tai toissa vuonna. Päinvastoin, meillä on tänä vuonna ollut viljaa valtion käsissä paljon enemmän kuin viime vuosina. Ja kuitenkin meillä on edessämme viljavaikeuksia.

Tässä muutamia numeroita. Vuonna 1925/26 me kykenimme huhtikuun 1 päivään mennessä saamaan hankinnoilla 434 miljoonaa puutaa viljaa. Siitä vietiin ulkomaille 123 miljoonaa puutaa. Maahan jäi siis 311 miljoonaa puutaa hankinnoilla saatua viljaa. Vuonna 1926/27 oli meillä huhtikuun 1 päivään mennessä hankinnoilla saatua viljaa 596 miljoonaa puutaa. Siitä

vietiin ulkomaille 153 miljoonaa puutaa. Maahan jäi hankinnoilla saatua viljaa 443 miljoonaa puutaa. Vuonna 1927/28 oli meillä huhtikuun 1 päivään mennessä hankinnoilla saatua viljaa 576 miljoonaa puutaa. Siitä vietiin ulkomaille 27 miljoonaa puutaa. Maahan jäi hankinnoilla saatua viljaa 549 miljoonaa puutaa.

Toisin sanoen meillä oli kuluvan vuoden huhtikuun 1 päivään mennessä hankinnoilla saatua viljaa maan tarpeita varten 100 miljoonaa puutaa enemmän kuin viime vuonna ja 230 miljoonaa puutaa enemmän kuin toissa vuonna. Ja kuitenkin on meillä tänä vuonna vaikeuksia viljarintamalla.

Olen jo sanonut eräässä selostuksessani, että maaseudun kapitalistiset ainekset ja ennen kaikkea kulakit käyttivät näitä vaikeuksia hyväkseen yrittäen tehdä tyhjäksi Neuvostovallan talouspolitiikan. Te tiedätte, että Neuvostovalta on ryhtynyt useihin toimenpiteisiin, jotka on tähdätty kulakiston neuvostovastaisten esiintymisten lopettamiseen. Sen vuoksi en nyt puutu laajemmin siihen puoleen. Tällä kertaa minua kiinnostaa toinen kysymys. Tarkoitin kysymystä tavaraviljan tuotannon hitaan kasvun syistä, kysymystä siitä, miksi tavaraviljan tuotanto meillä lisääntyy hitaammin kuin viljan tarpeen kasvu, huolimatta siitä, että kylvöaloissa ja viljan kokonaistuotannossa olemme jo päässeet ennen sotaa olleisiin määriin.

Todellakin, eikö ole tosiasia, että me olemme jo päässeet sotaa edeltäneen ajan kylvöalamääriin? On, se on tosiasia. Eikö ole tosiasia, että jo viime vuonna viljan kokonaistuotanto oli sodanedellisen tuotannon tasolla, s.o. nousi 5 miljardiin puutaan viljaa? On, se on tosiasia. Miten siinä tapauksessa on selitettävissä,

että näistä seikoista huolimatta me tuotamme tavaraviljaa kaksi kertaa vähemmän ja viemme viljaa ulkomaille noin 20 kertaa vähemmän kuin ennen sotaa?

Sen selittää ennen kaikkea ja pääasiassa maataloutemme rakenteen muuttuminen Lokakuun vallankumouksen seurauksena, siirtyminen suuresta tilanherrojen ja suuresta kulakkien taloudesta, joka tuotti suurimman määrän tavaraviljaa, pieneen ja keskikokoiseen talonpoikaistalouteen, joka tuottaa vähimmän määrän tavaraviljaa. Jo yksin se seikka, että meillä oli ennen sotaa 15—16 miljoonaa yksilöllistä talonpoikaistaloutta ja nyt meillä on 24—25 miljoonaa talonpoikaistaloutta,— yksin se jo osoittaa, että maataloutemme pääasiallinen perusta on nykyään talonpoikainen pikkutalous, joka tuottaa vähimmin tavaraviljaa.

Suurtalouden voima maataloudessa, olkoon se tilanherra-, kulakki- tai kollektiivitaloutta, on siinä, että suurtaloudella on mahdollisuus käyttää koneita, käyttää tieteen saavutuksia, käyttää lannoitteita, kohottaa työn tuottavuutta ja tuottaa siten suurimman määrän tavaraviljaa. Ja päinvastoin, pienen talonpoikaistalouden heikkous on siinä, että sillä ei näitä mahdollisuuksia ole joko ollenkaan tai on vain mitättömässä määrin, jonka vuoksi se onkin puolittain kuluttavaa, alhaisen tavaratuotannon taloutta.

Ottakaamme esimerkiksi kolhoosit ja neuvostotilat. Ne tuottavat meillä tavaraviljaa 47,2 prosenttia koko niiden kokonaistuotannosta. Toisin sanoen ne tuottavat tavaraviljaa suhteellisesti enemmän kuin tilanherrojen taloudet sodanedellisenä aikana. Entä pienet ja keskikokoiset talonpoikaistaloudet? Ne tuottavat

meillä tavaraviljaa kaikkiaan vain 11,2 prosenttia koko tuotantomäärästään. Kuten näette, erotus on paljonpuhuva.

Seuraavassa muutamia numeroita, jotka antavat kuvan viljatuotannon rakenteesta aikaisemmin, sotaa edeltäneellä kaudella, ja nykyisin, Lokakuun jälkeisellä kaudella. Nämä numerot on antanut Tilastollisen Keskushallinnon kollegion jäsen tov. Nemtshinov. Näitä numeroita ei voida pitää täysin täsmällisinä, kuten tov. Nemtshinov kirjelmässään huomauttaa, — ne antavat mahdollisuuden tehdä vain likimääräisiä laskelmia. Mutta nämä numerot ovat täysin riittäviä ymmärtääksemme erotuksen sotaa edeltäneen kauden ja Lokakuun jälkeisen kauden välillä yleensä viljatuotannon ja erikoisesti tavaraviljatuotannon rakenteen kannalta.

	<i>Viljan kokonais-</i> <i>tuotanto</i>		<i>Tavaravilja</i> <i>(maaseudun ulko-</i> <i>puolelle viety)</i>		Tavara- tuotan- non %
	milj. puut.	%	milj. puut.	%	
Ennen sotaa:					
1. Tilanherrat	600	12,0	281,6	21,6	47,0
2. Kulakit	1.900	38,0	650,0	50,0	34,0
3. Keskitalonpojat ja köyhät	2.500	50,0	369,0	28,4	14,7
Yhteensä	5.000	100	1.300,6	100	26,0
Sodan jälkeen (v. 1926/27):					
1. Neuvostotilat ja kol- hoosit	80,0	1,7	37,8	6,0	47,2
2. Kulakit	617,0	13,0	126,0	20,0	20,0
3. Keskitalonpojat ja köyhät	4.052,0	85,3	466,2	74,0	11,2
Yhteensä	4.749,0	100	630,0	100	13,3

Mitä tämä taulukko osoittaa?

Se osoittaa ensiksikin, että viljatuotteiden tuotanto on valtaosaltaan siirtynyt tilanherroilta ja kulakeilta pikku- ja keskitalonpojille. Se merkitsee, että pikku- ja keskitalonpojat, vapauduttuaan kokonaan tilanherrojen sorrosta ja murrettuaan suurin piirtein kulakkien voiman, ovat saaneet mahdollisuuden parantaa aineellista asemaansa mitä tehokkaimmin. Se on Lokakuun vallankumouksen tulos. Tässä ilmenee ennen kaikkea se ratkaiseva hyöty, minkä talonpoikaiston perusjoukot ovat saaneet Lokakuun vallankumouksesta.

Toiseksi se osoittaa, että tavaravilja on meillä pääasiassa pientalonpoikien ja ennen kaikkea keskitalonpoikien hallussa. Se merkitsee, että Neuvostoliitto on Lokakuun vallankumouksen tuloksena tullut ei vain viljan kokonaistuotannon kannalta, vaan myöskin tavaraviljan tuotannon kannalta pientalonpoikaistalouden maaksi ja keskitalonpojasta on tullut maanviljelyksen „keskeinen tekijä“.

Kolmanneksi se osoittaa, että tilanherratalouden (suurtalouden) lopettaminen, kulakkitalouden (suurtalouden) supistuminen enemmän kuin kolminkertaisesti ja siirtyminen talonpoikaiseen pientalouteen, jonka tavaratuotanto on vain 11 prosenttia, samalla kun viljatuotannon alalta puuttuu vähänkään kehittyneitä yhteiskunnallista suurtaloutta (kolhoosit ja neuvostotilat), täytyi johtaa ja se todella johti tavaraviljan tuotannon jyrkkään supistumiseen sodanedelliseen aikaan verraten. Tosiasia on, että meillä on nyt tavaraviljaa kaksi kertaa vähemmän, siitä huolimatta, vaikka viljan kokonaistuotanto on sodanedellisellä tasolla.

Siinä on vaikeuksiemme pohja viljarintamalla.

Sen vuoksi vaikeuksiamme viljanhankinnan alalla ei saa pitää pelkkänä sattumana.

Epäilemätöntä on, että jonkinlaista kielteistä osaa on tässä esittänyt sekin seikka, että kauppajärjestömme ovat tarpeettomasti ottaneet huolekseen hankkia viljaa useille pienille ja keskisuurille kaupungeille, mikä ei ole voinut olla jossain määrin vähentämättä valtion viljavarastoja. Mutta ei ole mitään syytä epäillä, että viljarintamalla ilmenevien vaikeuksiemme pohjana ei ole tämä seikka, vaan se tosiasia, että maataloutemme tavaratuotanto kehittyy hitaasti tavaraviljan tarpeen voimakkaasti kasvaessa.

Missä on ulospääsy tästä tilanteesta?

On henkilöitä, jotka näkevät ulospääsyn tästä tilanteesta kulakkitalouteen palaamisessa, kulakkitalouden kehittämässä ja laajentamisessa. Nämä henkilöt eivät rohkene puhua palaamisesta tilanherratalouteen, käsittäen nähtävästi, että meidän aikamme on vaarallista lörpötellä sellaisista asioista. Mutta sitä halukkaammin he puhuvat siitä, että on kaikin keinoin kehitettävä kulakkitaloutta... Neuvostovallan etujen hyväksi. Nämä henkilöt olettavat Neuvostovallan voivan nojautua samanaikaisesti kahteen vastakkaiseen luokkaan — kulakkiluokkaan, jonka taloudellisena periaatteena on työväenluokan riisto, ja työläisluokkaan, jonka taloudellisena periaatteena on kaiken riiston hävittäminen. Se on taantumuksellisille sopiva silmäkääntötempu.

Ei ole tarpeen todistella, että näillä taantumuksellisilla „suunnitelmilla“ ei ole mitään yhteistä työväenluokan etujen kanssa, marxilaisuuden periaatteiden

kanssa, leninismien tehtävien kanssa. Sellaiset jutut, että kulakki „ei ole sen huonompi“ kuin kaupunkikapitalistikaan, että kulakki ei ole yhtään suurempi vaara kuin kaupunkinepmannikaan, ja että meidän ei sen vuoksi tarvitse nyt lainkaan „pelätä“ kulakistoa,— sellaiset jutut ovat joutavaa liberaalista jaarittelua, joka tuudittelee uneen työväenluokan ja talonpoikaiston perusjoukkojen valppautta. Ei pidä unohtaa sitä, että kun me voimme teollisuuden alalla asettaa kaupungin pikkukapitalistia vastaan sosialistisen suurteollisuuden, joka tuottaa $\frac{9}{10}$ koko teollisuustavarain määrästä, niin maaseudulla voimme kulakkien suurtuotantoa vastaan asettaa tuotannon alalla ainoastaan vielä voimistumattomat kolhoosit ja neuvostotilat, jotka tuottavat viljaa 8 kertaa vähemmän kuin kulakkitaloudet. Kun ei ymmärretä kulakkien suur- talouden merkitystä maaseudulla, kun ei ymmärretä sitä, että kulakiston ominaispaine maaseudulla on sata kertaa suurempi kuin pienkapitalistien ominaispaine kaupunkiteollisuudessa,— niin se merkitsee järkensä menettämistä, luopumista leninismistä, menemistä työväenluokan vihollisten puolelle.

Missä siis on ulospääsy tilanteesta?

1) Siitä päästään ennen kaikkea siten, että pienistä, takapajuisista ja hajallaan olevista talonpoikaistalouksista siirrytään yhdistettyihin, suuriin, yhteistalouksiin, jotka on varustettu koneilla, aseistettu tieteen saavutuksilla ja jotka kykenevät tuottamaan suurimman määrän tavaraviljaa. Siitä päästään siirtymällä yksilöllisestä talonpoikaistaloudesta kollektiiviseen talouteen, yhteistalouteen maanviljelyksessä.

Lenin kutsui puoluetta järjestämään kolhooseja jo Lokakuun vallankumouksen ensi päivistä saakka. Siitä saakka meillä on herkeämättä harjoitettu kolhoosiaatteen propagandaa puolueessa. Mutta kehoitus kolhoosien perustamiseen on vasta viime aikoina saanut osakseen joukkokannatusta. Tämä on selitettävissä ennen kaikkea sillä, että osuustoiminnallisten yhteiskuntapiirien laaja leviäminen maaseudulla on valmistellut käännettä talonpoikaiston mielialoissa kolhoosien hyväksi, ja se seikka, että on olemassa monia kolhooseja, jotka jo nyt saavat 150—200 puudan satoja desjatšinalta ja joissa tavaratuotanto on 30—40 prosenttia, on maalaisköyhälistölle ja keskitalonpoikaiston alemmille kerroksille tehokkaana vetovoimana kolhooseihin.

Melko suuri merkitys tässä on myöskin sillä seikkalla, että valtio on vasta viime aikoina saanut mahdollisuuden rahoittaa tehokkaasti kolhoosiliikettä. Tunnettua on, että valtio on tänä vuonna myöntänyt kolhoosien avustamiseen kaksi kertaa enemmän rahaa kuin viime vuonna (yli 60 miljoonaa ruplaa). Puolueen XV edustajakokous oli aivan oikeassa todetessaan, että laajan kolhoosiliikkeen edellytykset ovat jo kypsyneet, että kolhoosiliikkeen voimistuminen on yksi tehokkaimpia keinoja tavaraosan suurentamiseksi maan viljatuotannossa.

Viljan kokonaistuotanto kolhooseissa vuonna 1927 oli Tilastollisen Keskushallinnon tietojen mukaan ainakin 55 miljoonaa puutaa, tavaratuotannon yleisen tason ollessa keskimäärin 30 prosenttia. Uusien kolhoosien perustamisen laaja aalto ja entisten laajentaminen tämän vuoden alussa tuottaa varmasti viljatuotannon huomattavan lisäyksen kolhooseissa vuoden loppuun

mennessä. Tehtävänä on säilyttää kolhoosiliikkeen nykyinen kehitysvauhti, suurentaa kolhooseja, hylätä näennäiset kolhoosit ja korvata ne todellisilla kolhoosilla ja saada aikaan sellainen järjestys, että kolhoosit luovuttavat valtiolle ja osuustoimintajärjestöille koko tavaraviljansa sillä uhalla, että muutoin niiltä kielletään valtion apurahat ja lainat. Olen sitä mieltä, että näitä ehtoja noudattaen voisimme päästä siihen, että 3—4 vuoden kuluttua kolhooseista saataisiin satakunta miljoonaa puutaa tavaraviljaa.

Kolhoosiliike asetetaan toisinaan osuustoimintaliikkeen vastakohtaksi, edellyttäen ilmeisesti, että kolhoosit ja osuustoiminta ovat eri asioita. Se ei tietenkään ole oikein. Jotkut menevät niinkin pitkälle, että asettavat kolhoosit Leninin osuustoimintasuunnitelman vastakohtaksi. Ilman muuta on selvää, että sellaisella vastakkain asettamisella ei ole mitään yhteistä totuuden kanssa. Itse asiassa kolhoosit ovat osuustoiminnan laji, tuotanto-osuuskunnan kaikkein selvin laji. On olemassa kulutus-, varustelu- ja tuotanto-osuuskuntia. Kolhoosit ovat erottamaton, oleellinen osa osuustoimintaliikkeessä yleensä ja varsinkin Leninin osuustoimintasuunnitelmassa. Leninin osuustoimintasuunnitelman toteuttaminen merkitsee talonpoikaiston kohottamista kulutus- ja varusteluosuuskunnista tuotanto-osuuskuntiin, niin sanoaksemme kolhoosiosuuskuntiin. Tämä muun muassa selittääkin sen tosiasian, että kolhoosit alkoivat meillä muodostua ja kehittyä vasta kulutus- ja varusteluosuuskuntien kehityksen ja voimistumisen tuloksena.

2) Toiseksi, ulospääsy on siinä, että laajennetaan ja lujitetaan entisiä neuvostotiloja, järjestetään ja

kehitetään uusia suuria neuvostotiloja. Viljan kokonaistuotanto nykyisillä neuvostotiloilla oli Tilastollisen Keskushallinnon tietojen mukaan vuonna 1927 vähintään 45 miljoonaa puutaa tavaratuotannon ollessa 65 prosenttia. Epäilemättä neuvostotilat voisivat valtion niitä vississä määrin kannattaessa kohottaa huomattavasti viljan tuotantoa.

Mutta tehtävä ei rajoitu siihen. On olemassa Neuvostovallan päätös, jonka mukaan alueilla, joilla ei ole talonpoikien maaosuuksia, perustetaan uusia suuria neuvostotiloja (kukin suuruudeltaan 10—30 tuhatta desjatiinaa), joiden on 5—6 vuoden kuluttua tuotettava noin 100 miljoonaa puutaa tavaraviljaa. Näitä neuvostotiloja on jo ryhdytty perustamaan. Tehtävänä on täyttää tämä Neuvostovallan päätös hinnalla millä hyvänsä. Luulen, että kun nämä tehtävät toteutetaan, niin voisimme päästä siihen, että 3—4 vuoden kuluttua saisimme vanhoilta ja uusilta neuvostotiloilta noin 80—100 miljoonaa puutaa tavaraviljaa.

3) Ulospääsy on vihdoin siinä, että järjestelmällisesti kohotetaan pienten ja keskisuurten yksilöllisten talonpoikaistalouksien satoisuutta. Me emme voi eikä meidän pidä tukea suuria yksilöllisiä kulakkitalouksia. Mutta me voimme ja meidän täytyy tukea yksilöllisiä pieniä ja keskisuuria talonpoikaistalouksia, kohottaen niiden satoisuutta ja vetäen niitä osuustoiminnallisen järjestyneisyyden uomaan. Tämä on vanha tehtävä, joka meillä asetettiin erikoisella voimalla jo vuonna 1921 sen yhteydessä, kun elintarvikeylijäämien luovutusvelvollisuuden tilalle otettiin elintarvikevero. Tämän tehtävän on puolueemme vahvistanut XIV¹⁸ ja XV edustajakokouksessaan. Tämän tehtävän tärkeyttä

korostavat nyt vaikeudet viljarintamalla. Sen vuoksi tätä tehtävää on toteutettava samalla järkähtämättömyydellä, millä tullaan toteuttamaan kahta edellistä tehtävää, kolhooseja ja neuvostotiloja koskevaa tehtävää.

Kaikki tosiasiat osoittavat, että talonpoikaistalouden satoisuutta voitaisiin muutamassa vuodessa kohottaa 15—20 prosentilla. Nykyään meillä on käytännössä ainakin 5 miljoonaa sakraa. Yksistään niiden vaihtaminen auroihin voisi saada aikaan mitä tuntuvimman viljatuotannon lisäyksen maassamme. Minä en edes puhukaan talonpoikaistalouksien varustamisesta vissillä vähimmäismäärällä lannoitteita, puhdistetuilla siemenillä, pienityyppisillä koneilla j.n.e. Kontrahoismenetelmä, sopimusten solmiaminen kokonaisten kylien kanssa siementen y.m. hankkimisesta niille, sillä nimenomaisella ehdolla, että niiltä saadaan vastaava määrä viljatuotteita, — tämä menetelmä on parhain keino satoisuuden kohottamiseksi talonpoikaistalouksissa ja talonpoikain saamiseksi mukaan osuustoimintaan. Olen sitä mieltä, että kun toimitaan tarmokkaasti tähän suuntaan, niin voisimme 3—4 vuoden kuluttua saada ainakin 100 miljoonaa puutaa uutta tavaraviljaa pieniltä ja keskisuurilta yksilöllisiltä talonpoikaistalouksilta.

Siis toteuttamalla kaikki nämä tehtävät me voisimme 3—4 vuoden kuluttua saada valtion käytettäväksi 250—300 miljoonaa puutaa lisää tavaraviljaa, mikä olisi enemmän tai vähemmän riittävä voidaksemme tarpeen mukaan manöveerata sekä maassamme että sen ulkopuolella.

Sellaiset ovat pääasiassa ne toimenpiteet, jotka ovat välttämättömät päästäksemme viljarintaman vaikeuksista.

Näiden tärkeimpien toimenpiteiden yhdistäminen juokseviin tehtäviin suunnittelun parantamiseksi tavaranhankinnan alalla maaseutua varten ja kauppajärjestömme vapauttaminen velvollisuudesta varustaa viljalla monia pieniä ja keskisuuria kaupunkeja, — se on nyt tehtävämme.

Eikö näiden toimenpiteiden ohella pitäisi ryhtyä vielä moniin muihin toimenpiteisiin, esimerkiksi toimenpiteisiin teollisuutemme kehitysvauhdin hidastuttamiseksi, koska teollisuuden kasvu aiheuttaa viljan tarpeen yhä lisääntyvän kasvun, joka on toistaiseksi sivuuttanut tavaraviljan tuotannon kasvun? Ei, ei pidä. Ei missään tapauksessa! Teollisuuden kehitysvauhdin hidastuttaminen merkitsisi työväenluokan heikentämistä, sillä jokainen askel eteenpäin teollisuuden kehityksessä, jokainen uusi tehdas on Leninin sanojen mukaan työväenluokan „uusi linnoitus“, joka lujittaa sen asemia taistelussa pikkuporvarillista luonnonvoimaisuutta vastaan, taistelussa taloutemme kapitalistisia aineksia vastaan. Päinvastoin meidän on pidettävä yllä teollisuuden nykyistä kehitysvauhtia, meidän on ensimmäisen mahdollisuuden tullen kehitettävä sitä eteenpäin, voidaksemme viedä maaseudulle kylliksi tavaroita ja saadaksemme sieltä enemmän viljaa, varustaaksemme maatalouden ja ennen kaikkea kolhoosit ja neuvostotilat koneilla, teollistaaksemme maatalouden ja kohottaaksemme sen tavaratuotantoa.

Ehkäpä pitäisi suuremman „varovaisuuden“ vuoksi hidastuttaa raskaan teollisuuden kehitystä asettaak-

semme teollisuutemme pohjaksi pääasiassa talonpoikaismarkkinoita varten työskentelevän kevyen teollisuuden? Ei missään tapauksessa! Se merkitsisi itsemurhaa, koko teollisuutemme, sen mukana kevyenkin teollisuuden murtamista. Se merkitsisi luopumista maamme teollistamisen tunnuksesta, maamme muuttamista maailman kapitalistisen talousjärjestelmän lisäkkeeksi.

Me pidämme tässä lähtökohtinamme Leninin tunnettuja johtavia ajatuksia, jotka hän esitti Kommunistisen Internationalen IV kongressissa¹⁹ ja jotka ovat ehdottomasti velvoittavia koko puolueellemme. Näin Lenin sanoi tästä asiasta Kommunistisen Internationalen IV kongressissa:

„Venäjän pelastus ei ole ainoastaan hyvä sato talonpoikaistaloudessa, — se ei vielä riitä, — eikä ainoastaan se, että talonpoikaistolle kulutustarvikkeita tuottava kevyt teollisuus on hyvässä kunnossa, — sekään ei vielä riitä, — meille on välttämätöntä myös raskas teollisuus“.

Ja edelleen:

„Me säästämme kaikessa, jopa koulujenkin kustannuksella. Näin on tehtävä, koska tiedämme, että pelastamatta raskasta teollisuutta, palauttamatta sitä kuntoon me emme kykene rakentamaan minkäänlaista teollisuutta, ja että ilman sitä me yleensä joudumme perikatoon itsenäisenä maana“ (XXVII osa, s. 349).

Näitä Leninin ohjeita ei saa unohtaa.

Miten on oleva työläisten ja talonpoikien liiton laita näiden suunniteltujen toimenpiteiden yhteydessä? Mielestäni nuo toimenpiteet voivat vain edistää työläisten ja talonpoikain liiton lujittamista.

Tosiaankin, jos kolhoosit ja neuvostotilat tulevat kehittymään entistä nopeampaa vauhtia; jos pien- ja

keskitalonpoikien suoranaisen avustuksen tuloksena satoisuus heidän talouksissaan kohoaa ja osuustoiminta tulee käsittämään yhä laajempia talonpoikaisjoukkoja; jos valtio saa satoja miljoonia puutia lisää uutta tavaraviljaa, joka on välttämätöntä manöveerausta varten; jos näiden ja muiden senkaltaisten toimenpiteiden tuloksena kulakisto saadaan taltutetuksi ja vähitellen voitetaan, — niin eikö ole selvää, että työväenluokan ja talonpoikaiston väliset ristiriidat työläisten ja talonpoikien liiton sisällä tulevat tällöin yhä enemmän tasoittumaan, että erikoistoimenpiteet viljanhankinnassa tulevat tarpeettomiksi, että talonpoikaiston laajat joukot tulevat yhä enemmän siirtymään kollektiivisten talousmuotojen kannalle ja taistelu kapitalististen aineiden voittamiseksi maaseudulla saa yhä laajemman ja yhä järjestyneemmän luonteen?

Eikö ole selvää, että työläisten ja talonpoikien liiton asia voi vain voittaa sellaisista toimenpiteistä?

On vain otettava huomioon, että työläisten ja talonpoikien liittoa proletariaatin diktatuurin oloissa ei ole pidettävä yksinkertaisena liittona. Tämä liitto on työväenluokan ja talonpoikaiston työtätekevien joukkojen luokkaliiton erikoinen muoto, joka asettaa päämääräkseen: a) työväenluokan asemien lujittamisen, b) työväenluokan johtavan aseman turvaamisen tämän liiton sisällä, c) luokkien ja luokkayhteiskunnan hävittämisen. Työläisten ja talonpoikien liiton kaikenlainen muulla tavalla käsittäminen on opportunistia, menshevismia, eserräläisyyttä, — mitä muuta tahansa, mutta ei marxilaisuutta, ei leninismia.

Miten työläisten ja talonpoikien liiton ajatus on yhdistettävissä siihen Leninin tunnettuun väittä-

mään, että talonpoikaisto on „viimeinen kapitalistinen luokka“? Eikö siinä ole ristiriitaa? Siinä on vain näennäinen ristiriita. Itse asiassa siinä ei ole mitään ristiriitaa. Samassa selostuksessaan Kommunistisen Internationalen III kongressissa ²⁰, missä Lenin luonnehtii talonpoikaiston „viimeiseksi kapitalistiseksi luokaksi“, samassa selostuksessaan Lenin vieläkin kerran perustelee työläisten ja talonpoikien liiton välttämättömyyden selittäen, että „diktatuurin korkein periaate on proletariaatin ja talonpoikaiston liiton ylläpitäminen, jotta proletariaatti voisi säilyttää johdoaseman ja valtiovallan“. On selvää, ettei Lenin ainkaan näe siinä mitään ristiriitaa.

Miten on käsitettävä se Leninin väittämä, että talonpoikaisto on „viimeinen kapitalistinen luokka“? Eikö se merkitse, että talonpoikaisto muodostuu kapitalisteista? Ei, ei merkitse.

Se merkitsee ensiksikin sitä, että yksilöllinen talonpoikaisto on erikoinen luokka, joka rakentaa taloutta työ- ja tuotantovälineiden yksityisomistuksen pohjalla ja joka eroaa sen vuoksi proletaarien luokasta, joka rakentaa taloutta työ- ja tuotantovälineiden yhteisomistuksen pohjalla.

Se merkitsee toiseksi sitä, että yksilöllinen talonpoikaisto on sellainen luokka, joka nostaa keskuudestaan, joka synnyttää ja pitää yllä kapitalisteja, kulakkeja ja yleensä kaikenlaisia riistäjiä.

Eikö tämä seikka ole voittamaton este työläisten ja talonpoikain liiton järjestämiselle? Ei, ei ole. Proletariaatin liittoa talonpoikaiston kanssa proletariaatin diktatuurin oloissa ei saa pitää liittona koko talonpoikaiston kanssa. Proletariaatin liitto talonpoikaiston

kanssa on työväenluokan liitto talonpoikaiston työtätekevien joukkojen kanssa. Sellainen liitto ei ole toteuttavissa ilman taistelua talonpoikaiston kapitalistisia aineksia vastaan, ilman taistelua kulakistoa vastaan. Sellainen liitto ei voi olla luja ilman maalaisköyhälistön järjestämistä, joka on työväenluokan tuki maaseudulla. Sen vuoksi työläisten ja talonpoikien liitto nykyisissä proletariaatin diktatuurin oloissa voidaan toteuttaa vain Leninin tunnetulla tunnoksella: nojaudu maalaisköyhälistöön, tee luja liitto keskitalonpojan kanssa, älä hetkeksikään keskeytä taistelua kulakistoa vastaan. Sillä vain tätä tunnusta toteuttamalla voidaan talonpoikaiston perusjoukot saada mukaan sosialistisen rakennustyön uomaan.

Näette siis, että ristiriita Leninin kahden määritelmän välillä on vain luuloteltu, näennäinen. Itse asiassa ei niiden välillä ole mitään ristiriitaa.

*„Pravda“ № 127,
kesäkuun 2 pñä 1928*